

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S.**, so sídlom v B., IČO:..X. (pôvodne V., so sídlom v B., IČO:..X.), zastúpenej S., B., proti žalovanému **M.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. M., advokátkou v B., **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10 C 75/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 209/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 27. augusta 2012 č.k. 10 C 75/2011-140 určil, že darovacia zmluva, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území V., obec B., okres Bratislava III, zapísané na LV č. X. Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislava (bližšie označené vo výroku jeho rozsudku) z Ing. I., nar. X., trvale bytom P., na žalovaného ako obdarovaného, ktorej vklad vlastníckeho práva bol do katastra nehnuteľností povolený Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu v konaní vedenom pod sp. zn. X.V., je voči žalobkyni právne neúčinná. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 32,50 Eur a trovy právneho zastúpenia 427,53 Eur. Takto rozhodol, keď mal za preukázané, že žalobkyňa (predtým s obchodným názvom L.) uzavrela 9. apríla 2002 so spoločnosťou R., zastúpenou konateľmi Ing. I. a R. Úverovú zmluvu č. X., ktorou im banka poskytla kontokorentný úver do výšky 1 000 000 Sk. Dodatkami č. 1 až 7 sa splatnosť dlhu predlžovala vždy o ďalší rok s konečnou splatnosťou v zmysle posledného dodatku k 20.

decembri 2009 vo výške úveru 16 597 Eur. Vyššie uvedení konatelia označenej spoločnosti ako fyzické osoby prebrali na seba ručiteľský záväzok voči banke 30. mája 2005 vo forme notárskej exekučnej zápisnice. Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že 11. marca 2010 uzavrel Ing. I. so žalovaným darovaciu zmluvu ohľadne relevantných (vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa uvedených) nehnuteľností. Vklad darovacej zmluvy bol povolený Správou katastra pod č. X. dňa 21. februára 2011 a žalovaný sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. X. k. ú. V.. Súd prvého stupňa žalobe vyhovel vychádzajúc z toho, že v konaní bolo jednoznačne preukázané poskytnutie úveru vo výške 33 193,92 Eur žalobkyňou so splatnosťou 20. decembra 2009, ktorá pohľadávka nebola splatená a žalobkyňa si ju vymáha v exekučnom konaní. Ing. I. ako ručiteľ zo zmluvy o úvere napriek vedomosti o tejto nesplatennej pohľadávke previedol nehnuteľnosti darovacou zmluvou na svojho syna (žalovaného), ktorý je mu v zmysle Občianskeho zákonníka osobou blízkou, keď o nesplnenom záväzku svojho otca mal žalovaný vedomosť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. mája 2013, sp. zn. 4 Co 209/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania 81,46 Eur k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď zistil, že súd prvého stupňa na zistenie skutkového stavu vo veci samej vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré náležite uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, z preukázaných skutočností vyvodil správne závery a tieto aj posúdil podľa príslušných právnych noriem, preto sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd na zdôraznenie správnosti dôvodov (vychádzajúc z § 42a a 42b občianskeho zákonníka) rozviedol právnu argumentáciu vo vzťahu k účelu odporovateľnosti právnych úkonov, k predpokladom úspešnosti, či k jej právnym dôsledkom. Mal za to, že dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa došlo k preukázaniu všetkých potrebných atribútov úspešnosti odporovacej žaloby, keď v čase odporovaného právneho úkonu súdne vymáhateľná pohľadávka žalobcu existovala, predmetným právnym úkonom došlo k zrušeniu majetku spôsobilého na uspokojenie tejto pohľadávky a z predmetného právneho úkonu mal prospech žalovaný, keďže sa v dôsledku neho stal vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Žalovaný a dlžník sú syn a otec, žijúci v spoločnej domácnosti, predpoklad o vedomosti žalovaného o úmysle otca ako darcu bol preto podľa názoru odvolacieho súdu, už len z tohto dôvodu zrejmy. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p., keď bol toho názoru, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Mal za to, že bolo potrebné doplniť dokazovanie a tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie znemožnil mu realizáciu tých procesných úkonov, ktoré účastníkovi dáva Občiansky súdny poriadok, a to práva zúčastniť sa na pojednávaní, robiť na ňom prednesy, vyjadriť sa k tvrdeniu protistrany a pod. Zároveň poukázal na to, že trhová hodnota darovaných nehnuteľností presahuje 1 000 000 Eur, pričom vymáhaná čiastka žalobcu je cca 10 000 Eur. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a tiež, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutie vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo o rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Žalovaný dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne neprípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci súdom mu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže pritom dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím, pričom ide spravidla o prípady, kedy procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka. Treba však uviesť, že samotné tvrdenie účastníka o existencii uvedenej vady takúto procesnú vadu nezakladá, jej existencia sa v konaní musí skutočne vyskytnúť a preukázať.

Podstatou dovolateľom tvrdených námietok vo vzťahu k uvedenej vade bolo, že odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 1. januára 2012) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Vychádzal pritom z § 214 ods. 2 O.s.p. majúc za to, že v tomto prípade nebola splnená žiadna z podmienok § 214 ods. 1 O.s.p., za splnenia ktorých by bolo treba odvolacie pojednávanie nariadiť. V prejednávanej veci nebolo totiž potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie (§ 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), keďže odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci tak, ako to ustálil súd prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ho ako vecne správne, s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil. Nešlo ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, či o vec dôležitého verejného záujmu, nakoľko aj podľa ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj napr. uznesenia sp. zn. 1 Cdo 115/2010, 6 Cdo 227/2011), existencia dôležitého verejného záujmu v konaní sa predpokladá len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania, mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktoré však v preskúmvanej veci nejde. Odvolací súd teda odôvodnene nenariadil ústne pojednávanie a obmedzil sa len na verejné vyhlásenie rozsudku (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené možno preto uviesť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., a neboli zistené ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Odvolací súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaní napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy žalobkyne, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jej zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová